

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/222/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233823
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233823.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/270/2012-63 zo dňa 19. februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým si voči odporcovi uplatnil právo na zaplatenie sumy 125,- Eur z titulu majetkovej škody a sumy 495,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina. Ten v exekučnom konaní rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 9 mesiacov).

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania ustálil, že v exekučnej veci sp.zn. 24Er/2549/2009 bola dňa 7.10.2008 doručená žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd je oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a dňa 13.1.2009 vydal poverenie. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený, neefektívny.

Nie každý prieťah v konaní možno hodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní, pritom prihliadal, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní. Ústavný súd konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní. Tiež však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudské práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prieťahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie, keď jeden navrhovateľ stovkami až tisíckami podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania aj sám. Preto konštatoval, že dĺžka konania v trvaní cca 3 mesiace (nie ako uvádzal navrhovateľ 9 mesiacov) nemôže byť považovaná za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní.

Pri skúmaní ďalšieho nevyhnutného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy, konštatoval, že navrhovateľ predmetný nárok nepreukázal. Vyúčtované

režijné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Nepreukázal ani vznik podmienok v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy, navrhovateľ nezdôvodnil aká nemajetková ujma mu vznikla. Je nepochybné, že navrhovateľ naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie sú irelevantné, keď náhradu si uplatňuje právnická osoba. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prieťahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. S poukazom na uvedené nevykonan ani navrhovaný dôkaz znaleckým posudkom.

Napokon konštatoval premlčanie nároku navrhovateľa s poukazom na ust. § 19 ods. 1, 2 a 3 zák.č. 514/2003 Z.z., keď navrhovateľ o vzniku škody sa mohol dozvedieť najskôr vydaním poverenia dňa 13.1.2009, a teda v danom prípade sa mohlo právo vykonať po prvý raz dňa 14.1.2009, kedy objektívne začala plynúť premlčacia lehota, ktorej koniec by uplynul dňa 14.1.2012, pričom táto lehota sa predlžuje najviac o 6 mesiacov (§ 19 ods. 3) t.j. 14.7.2012. Návrh na začatie konania bol podaný až dňa 27.9.2012. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ako účastníkovi, ktorý bol v konaní úspešný nepriznal náhradu jeho trov, keď tento si v konaní neuplatnil náhradu trov konania,

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie.

Poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozporoch s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Tiež poukázal na ust. § 15 O.s.p..

Zároveň poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahrňujúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti prvostupňovému súdu vytykal, že ako navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a navrhnúť dôkaz na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

Riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Súd sa však nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní.

Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti tomuto rozhodnutiu podáva odvolanie.

Tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Okrem toho, súdu prvého stupňa vytykal, že návrh v časti náhrady skutočnej škody zamietol z dôvodu jej nedôvodnosti, avšak v odôvodnení sa zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Nesúhlasí s týmto tvrdením, nakoľko v prípade rozhodnutia v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Hodlal pred súdom na pojednávaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p., neoznámil mu že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia, preto je v tejto časti odôvodnenie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla a rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. V rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe

postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Preto sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, o podstatne a rozsahu podnikateľského rizika a o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, respektíve sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení (§ 118 ods. 2 O.s.p.). Nie je pravdivé tvrdenie odvolateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., nakoľko predmetné poučenie mu boli doručené písomne dňa 27.3.2013. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Teda v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka pri splnení podmienok predpokladaným zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konania pred súdom a zároveň tým nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Následne sa nemožno stotožniť ani s námietkou navrhovateľa o tom, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesmi účastníkov konania. Ako už bolo zdôrazňované, tým, že sa pojednávania nezúčastnil o túto možnosť sa ukrátil sám. Navyiac vo veci boli vykonané dôkazy označené práve navrhovateľom, ktorými sa snažil preukázať oprávnenosť ním uplatneného nároku, a to oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 24Er/2549/2008. Je teda nepochybné, že o týchto dôkazoch vedomosť mal a v súvislosti s podaným žalobným návrhom aj na ne reagoval.

Vyjadrenie odporcu k veci bolo navrhovateľovi (respektíve jeho právnenému zástupcovi) doručené dňa 27.1.2014 spolu s predvolaním na pojednávanie stanoveným na deň 19.2.2014. Pokiaľ navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie až do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnych okolnostiach súdneho prípadu. Nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia procesného práva účastníka konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevylúčení. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR

(napríklad I. ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k neúspešným ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (respektíve vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, respektíve nevylúčení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 27.01.2014 bolo navrhovateľovi (právnemu zástupcovi) doručené uznesenie Krajského súdu Žilina č. k. 9NcC/97/2013-18 zo dňa 14.02.2013 o nevylúčení zákonnej sudkyne JUDr. Anny Majeríkovej z prejednávania a rozhodnutia predmetnej veci. Pokiaľ by aj neexistovalo žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania aj rozhodovania veci.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Anny Majeríkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Bezpredmetná je odvolacia námietka, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, nakoľko zo spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené pojednávanie, o ktorom bola spísaná aj riadna zápisnica dňa 19.02.2014. Taktiež súd nie je povinný účastníkov osobitne upozorňovať, že bude vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, keď účastníci konania boli riadne na pojednávanie predvolaní. Oznamovacia povinnosť súdu o vyhlásení rozhodnutia vo veci samej nastáva v prípade vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania (§ 156 ods. 3 O.s.p.), o čo v danom prípade nešlo.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka navrhovateľa o povinnosti súdu rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., keďže odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu. Vydať rozsudok pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O. s. p. je možnosťou, nie povinnosťou okresného súdu. Takéto riešenie prichádza do úvahy iba v prípade, ak navrhovateľom tvrdený skutkový stav, ktorý sa stáva skutkovým základom rozsudku, považuje súd za nesporný. V danej veci to však konštatovať nemožno.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie „zistil, že nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody“, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho

rozhodnutia, ktoré sa s vytykanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolačí súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Podstatným dôvodom na zamietnutie návrhu navrhovateľa bolo okresným súdom konštatované premlčanie nároku navrhovateľa. Uplatnenie premlčacej námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Navrhovateľ však vo svojom odvolaní nenamietal konštatovanie premlčania svojho nároku.

Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Rovnako odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že „konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy, nakoľko súd v rovnakom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V napadnutom rozsudku (ani samostatným uznesením) okresný súd nerozhodoval o návrhu na prerušenie konania, nakoľko takýto návrh ani nebol zo strany navrhovateľa v predmetnej veci podaný. Napokon okresný súd zamietavé rozhodnutie odôvodnil s poukazom na to, že nebol splnený základný predpoklad zodpovednosti štátu, a to nebol zistený nesprávny úradný postup exekučným súdom a že nárok navrhovateľa je premlčaný. Taktiež odvolacia námietka navrhovateľa, že „súd opisuje škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka“, je nedôvodná, keďže nezodpovedá obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, respektíve možnosť zaoberať sa touto námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí. Takéto tvrdenie okresný súd neurobil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu. Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolačí súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.